

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy – przy stosowaniu art. 212a kodeksu celnego w przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 204 ust. 1 kodeksu celnego z powodu przekroczenia terminu określonego w art. 49 ust. 1 kodeksu celnego – faktura w ramach zobowiązania i świadectwo dotyczące zobowiązania eksportowego w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 oraz art. 2 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 mogą być przedstawione w terminie wyznaczonym przez organy celne na podstawie art. 53 ust. 1 kodeksu celnego?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: Czy faktura w ramach zobowiązania zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 oraz art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, która zamiast na decyzję wykonawczą 2013/707/UE wskazuje na decyzję 2013/423/UE, spełnia – w okolicznościach sprawy postępowania głównego oraz uwzględniając ogólne zasady prawa – warunki wynikające z załącznika III, pkt 9 do rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i załącznika 2, pkt 9 do rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie czwarte: Czy – przy stosowaniu art. 212a kodeksu celnego w przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 204 ust. 1 kodeksu celnego z powodu przekroczenia terminu określonego w art. 49 ust. 1 kodeksu celnego – faktura w ramach zobowiązania w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 oraz art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 może zostać wciąż przedstawiona w postępowaniu odwoławczym przeciwko ustaleniu długu celnego?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny, Dz.U. L 302, s. 1 zmienione rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., Dz.U. 1992 L 17, s. 1.
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. 2013 L 325, s. 1.
- ⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. 2013 L 325, s. 66.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 4 maja 2018 r. – Associazione „Verdi Ambiente e Società – Aps Onlus” i in. / Presidenza del Consiglio dei Ministri i in.

(Sprawa C-305/18)

(2018/C 268/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Associazione „Verdi Ambiente e Società – Aps Onlus”, VAS – Aps Onlus, Associazione di Promozione Sociale „Movimento Legge Rifiuti Zero per l'Economia Circolare”

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Regione Lazio, Regione Toscana, Regione Lombardia

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 4 i 13 dyrektywy 2008/98/WE ⁽¹⁾ z związku z motywami 6, 8, 28 i 31 tej dyrektywy stoją na przeszkodzie przepisom wewnętrznego prawa pierwotnego i związanym z nimi przepisami prawa wtórnego wykonawczego – takimi jak art. 35 ust. 1 decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 133/2014, przekształconego w drodze legge (ustawy) nr 164/2014 oraz decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri (dekret prezesa rady ministrów) z dnia 10 sierpnia 2016 r., opublikowany w Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana (Dzienniku Urzędowym Republiki Włoskiej, GURI) nr 233 z dnia 5 października 2016 r. – w sytuacji, w której akty te kwalifikują jako strategiczne: infrastrukturę i instalacje o istotnym znaczeniu krajowym, dokonujące wdrożenia zintegrowanego i nowoczesnego systemu zarządzania odpadami komunalnymi i podobnymi oraz zapewniające, dzięki samowystarczalności, jedynie określone w nich spalarnie, zgodnie ze wskazaniem załączników i tabel, o których mowa w decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri, mając na uwadze, że podobnej kwalifikacji prawodawcy wewnętrznego nie podlegają zakłady zajmujące się przetwarzaniem odpadów celem recyklingu i ponownego wykorzystania, mimo że są to dwie najważniejsze metody w hierarchii postępowania z odpadami, o której mowa we wspomnianej dyrektywie?

Tytułem ewentualnym, w przypadku udzielenia przeczącej odpowiedzi na powyższe pytanie, czy art. 4 i 13 dyrektywy 2008/98/WE stoją na przeszkodzie przepisom wewnętrznego prawa pierwotnego i związanym z nimi przepisami wtórnego prawa wykonawczego – takimi jak art. 35 ust. 1 decreto legge nr 133/2014, przekształconego w drodze legge nr 164/2014 oraz decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri z dnia 10 sierpnia 2016 r., opublikowany w GURI nr 233 z dnia 5 października 2016 r. – w sytuacji, w której akty te kwalifikują jako strategiczne: infrastrukturę i instalacje o istotnym znaczeniu krajowym spalarnie odpadów komunalnych w celu wydania rozstrzygnięć w postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu niewdrożenia europejskich norm sektorowych i zapobiegania ich wszczynaniu, a także w celu ograniczenia składowania odpadów?

2. Czy art. 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11 i 12 dyrektywy 2001/42/WE ⁽²⁾, także rozpatrywane łącznie, stoją na przeszkodzie zastosowaniu przepisów wewnętrznego prawa pierwotnego i związanych z nimi przepisów wtórnego prawa wykonawczego – takimi jak art. 35 ust. 1 decreto legge nr 133/2014, przekształconego w ustawę nr 164/2014 oraz decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri z dnia 10 sierpnia 2016 r., opublikowany w GURI nr 233 z dnia 5 października 2016 r. – które przewidują, że prezes rady ministrów może w drodze dekretu określić zwiększenie wydajności istniejących spalarni i określić liczbę, wydajność i lokalizację regionalną spalarni z odzyskiem energii z odpadów komunalnych i podobnych, które mają zostać wybudowane celem pokrycia określonego pozostałego zapotrzebowania, w celu stopniowego przywracania równowagi społeczno-gospodarczej między obszarami terytorium kraju i z uwzględnieniem celów zbiórki selektywnej i recyklingu, jeśli te przepisy wewnętrzne nie przewidują, aby na etapie przygotowywania tego planu wynikającego z dekretu prezesa rady ministrów miał znaleźć zastosowanie system strategicznej oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z wyżej wymienioną dyrektywą 2001/42/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. 2008, L 312, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. 2001, L 197, s. 30).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 7 maja 2018 r. – Lavorgna Srl / Comune di Montelanico i in.

(Sprawa C-309/18)

(2018/C 268/29)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lavorgna Srl